

Párbeszéd

RÉSZLETEK

Amikor reggel kávét főzök és bekapcsolom a rádiót, kezemből az első spektrumot forgatom, amivel bezárom az éjszakát. Titáni megjegyzések fordulnak vissza a számról, mielőtt kimozdulnám őket. Ma Szerda van. Feljött a Nap és hajnalodik. Olyan világos minden! A szomszéd temetőben egész éjszaka örölt a szeretők teste, túl a filozófián, túl a házasságon. Most enyhe eső folyik a szemükből és lazán tükröződik benne a szemeteskosci, két önkéntes platánfa és a távozó Hold. Csalatkozások áldozatai vagyunk a nappal minden pillanatában. Ezért szeretek tengerre szállni, mert a ringatózása olyan, mint a masszív lovaké: nem áztat, hanem csontozata arányaihoz igazodva halad előre.

Nincs módom szóbaállni a virágokkal — amikor késemmel felszeletem őket, bársonyosak és puhák, mint az anyagok, de petyhüdten elengedik magukat, nem értik, mit akarok. Nem tudják, hogy a színük forrását keresem a belsejükben, azt, ahonnan eszméletlen karmazsinjuk tör elő, olyan erővel, hogy belevéggyül a bőrömbbe, a szemembe; mint amikor sáfrányt tör az ember az ételbe, főzés közben.

Egyedül vagyok ezzel a rengeteg megfejthetetlen dologgal, teljesen egyedül ebben az örökkévalóságban, ahol még azt sem tudja a szám, miért édes, ami édes? miért keserű, ami keserű?

A japánkertben a fekete fán arany madarak énekelnek a túlvilági szépség lélekszobrairól akár a törpealmák fürtjei amik az ablakon át kínálják magukat és akiknek társaságában elkerülhetetlen a vidámság.

Minden reggel a kátrányozott útra veti magát kettő—három belőlük ahol majd egy darabig barnán szétrepenten fekszenek. Aztán betakarja őket lassan a levélpaplan olykor megágyúzza őket fekete cirkáló i mögül a Nap ez az Október-nevű csatahajó. És az ütközetek közben

lent mindenütt túlvilági szépség léle
kszobrai állnak
a ház előtt elefánt-térdű törzsfőnök
k ünnepi felvonulása
amelyben mindegyikük magasan viszi a
fején
szent Halál Papagáját

A levegőben eszkimó hulladékok csillognak. Lándzsa alakú evező kavar a szélben. Hóálarcomon át alig látlak; táncolsz, mint az északifény. A fák farkasok után sóhajtanak. Lóhereal akú agyamban négy külön égtáj kavarog — a hó szelleméhez foh ászkodom: legyen könnyörületes, legyen könnyűsúlyú.

Anemónák lebegnek a déltáji képzeletben, finomságuk elsz édit. Ezeket a fénylő, légies és állandóan változó színeket egy játékos isten találta ki, valószínűleg nem kissé beszesz elt állapotban. Ott fogok találkozni veled a pelikánok alkon yati röptében, ahol este neonfényű halak fészülködnek a csill agok alatt. És úgy foglak ölelni, mint a lágy és forró, enyhé n hínárillatú homokot.

Reggel majd rákot eszünk, jéghideg borral és lemegyünk a vízhez, háromágú szigonyunkkal a kezünkben köszönteni a vére s Napot.

En aki születésemkor a tapasztalás terüle
tére léptem
nem vagyok seh
csak amikor megtalálom a testedet
mint kikötőjük a ködben a

halászok
és ezzel minden várható kategória
antitéziseként megszűnik a tapasztalás.
Újjászülethetnék benned?

nem tudom.
Csak azt tudom hogy kezdetét veszi minden
amit nem tudok

a szín az íz a hang
a harag és a reflexió
mintegy a teremtés p
illanatában

új és titkosértelmű.
Előáldozat a lét

Ábrahám oltárán a kés-fé
nyű napon

és vár:
vajon Jahvé közbeszól-e majd?